

Felidézni a régmúltat

Vannak álmatlan éjszakák, amikor egyesek kínlódva próbálnak aludni, de aki okosabb és nyugton fekszik, annak segít az emlékezet felidézni a régmúltat ahonnan, mint fényképek az előhívóban, életre kelnek a homályból mind élesebben alakok, akiket fiatalkorunkban elsodort mellőlünk az élet.

Megint régi piaristák jutottak eszembe, köztük olyanok, akik barátaim voltak, akikkel együtt nőttem fel, akik osztálytársaim voltak esetleg az elemibe, később a Piarista Gimnáziumba, sőt miután a kegyetlen idők szétverték a már világszerte alkonyodó polgári világot, a későbbi tehnikai középiskolában is ahová a polgári csökevényeket még befogadták, valahogy együtt maradtunk. Most **Lovas Péterre** emlékezem, Apám kebelbarátjának **Lovas Arisztid** nagyobbik fiára, aki velem egyidős volt.

Nem volt túl boldog gyermekora, szülei elváltak, öccsével, Jánossal, szintén volt piaristával, anya nélkül maradtak. Gyönyörű édesanyjuk Gabriella áttelepedet és hozzáment egy külföldi diplomatához Pesten. Apjuk a híres *Temeswarer Zeitung* társtulajdonosa és főszerkesztője újranősült, de ez nem tartozik ide.

Péter barátom, sűrű, fekete hajával és mindig kíváncsian világra néző szemével arról volt nevezetes, hogy rengeteget olvasott, kissé ironikusan kezelt mindenkit a környezetében – engem is – amit akkoriban furcsállottam. Csak később jöttem rá, hogy egy magába forduló emberke védekezése volt. Sajátmagára igazán csak akkor talált, amikor a temesvári gyapjúipar, az ILSA klubjában, mint a pillangóúszás, és, ha jól emlékezem, a mellúszás országos bajnokaként a nemzet uszó csapatában, szerepelt ragyogóan. Erre a negyvenes években verekedte föl magát. Az ötvenes évek elején, mint katona a fővárosba kerül a CCA, katonaság sportegyletében ahol hamarosan, ragyogó bajnoki karrier után már, mint tréner találjuk. Az ötvenes évek közepe felé hazatér Temesvárra ahol fiatalabbaktól körülírádva sikerül egy nagyszerű úszó csapatot összehoznia. Mint igazi bánsági, többnyelvűen németül, románul és magyarul nevelve fiatal úszó társait, lassan *Péter bácsivá* nőtte föl magát. Sok bogara, furcsasága nem kopott le róla később sem. Gyermektelen agglégény maradt mindvégig, viszont viselkedési példaként, felelősségre nevelve tanítványait elajándékozta magát érdektelenül, szerényen, másokat vezetve olimpiai dicsőségre.

Ha jól tudom 1970 benn kint maradt Ausztriában, utána Németországi Freiburgban telepedett le ahol folytatta igénytelen szerény életét megosztva új fiatal tanítványaival és egy kutyával, akin keresztül – ezt pár évvel mielőtt elnyelte volna a sötétség hazalátogatva elmesélte nekem, hogy sok ismerőst-, nem barátot, hiszen barátságok legkésőbb a kamaszkor végén köttetnek – talált magának. Sporttól nagyra kerekedett szíve 2001 ben megszűnt dobogni. Tovább él mulandó emlékezetünk örökkévalóságában úgy is, mint 3 évig piarista vendiák.

Kecskeméti Pista